

Спиро я откачи полека отъ вждицата, потърка я по брадата си за да бжде споренъ риболовътъ и се обърна назадъ — да я пусне въ гърнето. Тогава мрънката го погледна съ своитъ черни подводни очи и проговори:

— Моля ти се, дѣдо Спиро, пусти ме пакъ въ тихия виръ!

— Я! — зѣпна учудено дѣдо Спиро, — ти си можела да приказвашъ. Откъде знаешъ български езикъ?

— Ние, рибкитъ, си имаме рибно училище. Моитъ другарки тъкмо влѣзоха въ часъ, пъкъ азъ не си бѣхъ написала домашното упражнение и за да не ме тупа стариятъ сомъ съ опашката си, побѣгнахъ навънъ.

— Какво прави стариятъ сомъ въ училището?

— Тойни е учителътъ. Унасъ, който има най-дълги мустаци, него назначаватъ за учител. Охъ, Боже, по-добре да бѣше ме натупалъ господинъ Сомъ, отколкото да лапамъ червейчето ти. Пусти ме, бе дѣдо Спиро!

— Защо да те пустина?

— Защото съмъ малка рибка. Искамъ да си походя на свобода. Вижъ каква съмъ хубавица. По цѣлия Витъ нѣма похубава мрънка отъ мене. Въ недѣля ще има голѣмъ рибенъ сборъ подъ голѣмия мостъ въ

село Жгленъ. Тамъ ще играя ржченица предъ кефалитъ, шаранитъ, сомоветъ и рацитъ. Ако ме хареса нѣкой лапнишаранъ — ще му стана невѣста. Ще направиме голѣма сватба. За кумъ ще поканиме единъ делфинъ отъ Черно море. И тебе ще поканиме. А подиръ сватбата ще помоля моя мжжъ да ме заведе въ океана да видя китъ. Много ми се ще да видя китъ. Ако искашъ, и ти ела съ насъ.

— Въ морето ли? Благодаря. Не ща.

— Защо? — учудено попита мрънката.

— Защото водата е мокра.

— Охъ, че си глупавъ!

— Не съмъ глупавъ азъ, щомъ като зная да хващамъ най-сладкитъ мрънки. — Не е глупавъ дѣдо ти Спиро.

И пустина мрънката въ гърнето. Рибката почна да се мѣта нагоре.

— Слушай хей, — викна тя отвътре, — ако не ме пустинешъ, ще кажа на нашия съседъ рака, да изпъзли на брѣга и да ти отрѣже мустака! Хубаво да го знаешъ!

— Стой кротко! — обърна се дѣдо Спиро, — или ще те дамъ на котака, когато отидемъ въ къщи.

— Охъ, дѣденце, не ме давай на котака! Дай ме на рѣката!